DEVRİMCİ İŞÇİ

Sayı 7 Ocak/Şubat 1980 1.- DM

FAŞİST SALDIRI VE TEHDİDE BOYUN EĞİLEMEZ

YAŞASIN ALMANYA'DAKİ TÜM ANTİ-FAŞİST ANTİ-EMPERYALİSTLERİN FAŞİZME KARŞI EYLEM BİRLİĞİ

İçindekiler:

* YABANCILAR YASASINDAKİ SON DEĞİŞİKLİK
* KADIN SORUNU
* WOHNGELD NEDİR?
* FAŞİST TÜRK FEDERASYON KAPATILMALIDIR!
* YÖRELERDEN HABERLER
* YABANCI İŞÇİ SORUNUNA GENEL BİR YAKLAŞIM VE BAZI TEZLER

YABANCILAR YASASINDAKİ SON DEĞİŞİKLİK

Federal Almanya Kabinesi 21.3.79 tarihinde "Yabancı İşçi Aile ve çocukların daha kolay çalışma izni almasını sağlayan" bir yasa değişikliği onayladı. Bu değişiklik 1.4.79 tarihinde yürürlüğe girdi.

Sonra burjuva basını, radyo ve televizyonu Alman hükümetinin dolayısıyla Alman burjuvazisinin ne kadar insaflı, adaletli ve de insancıl olduğunu avaz avaz bağırıp çağırmaya başladı.

Gerici Yabancılar Yasasında yapılan bu tip değişikliklere şüphesiz kazanılmış haklar gözüyle bakmak gerekir. Ancak bu haklar işçi sınıfının örgütlü mücadelesi sonucu elde edilmiş değildir. Ayrıca Türkiyeli İşçiler bu hakları koruyacak örgütlülük ve bilinçte olmadıklarından, bujuvazi tarafından tekrar geri alınabilinecek niteliktedirler.

Biz hakların kazanılması ve korunması meselesine sosyalist eğitim ve savaşımın bir parçası ve aracı olarak bakarız. Bu verilmiş haklara gerek korumak gerek yeni taleplerde bulunabilmek için, bunları bilmek ve doğru yorumlamak gerekir. Eski yasa şöyle diyordu: "30 Kasım 74'den önce gelen işçi aileleri ile 31 Aralık 1976 dan önce gelen işçi çocukları çalışma izini alabilirler." Yani 30.11.1974'den sonra gelen işçi eşleri ve 31.12.76'dan sonra gelen işçi çocukları çalışma izini almaya hak sahibi değillerdi. Bakalım yeni yasa değişikliği ne diyor:Avrupa ortak pazar ülkeleri dışından gelen yabancı işçilerin eşleri ve çocukları belirli bekleme sürelerinden sonra çalışma izini alabilecekler. Çocuklar eğer 2 yıldır ve eşleride 4 yıldır burada oturuyorlarsa bu 2 ve 4 yıllarının sonunda çalışma izinine hak kazanacaklar. Şimdiye kadar ki *"Stichtagsregelung" denilen uygulama ortadan* kalkıyor ve bu değişiklik yürürlüğe giriyor. Ve hatta bu bekleme süreleri gençler için - eğer en az 6 aylık bir meslek eğitiminden geçmişler ise kısalıyor ve hemen bu 6 ayın sonunda iş yeri bulabiliyorlar. Eşler için de eğer bulundukları bölgede belirli iş dallarında işçi sıkıntısı varsa 4 yıllık süre üç yıla indirelebiliyor.

Kanun değişikliği yürürlüğe girer iken Meclisde şöyle deniyordu "insancıl ve toplumsal nedenlerden dolayı" bu değişiklik karar alınmıştır. Şimdi insancılığı bir kenera bırakalım, şu toplumsal nedenler neymiş onları görelim. Alman Meclisinin 2 Haziran 1978 tarihli birleşiminde *İçişleri Bakanı Baum:" Ekonomik gelişmemiz* yabancılar olmadan mümkün olamazdı.... .... tabidir ki yabancıların burada daha emin bir oturma izinine sahip olmaları sağlanırsa bu bizim sosyal düzenimiz açısından daha emin olmamızı sağlar." diye sözler etti. İçişleri Bakanının dediklerinin birinci kısmı son zamanlarda bir çok Alman politikacı tarafından tekrarlanıp duruyor. Yani yabancılar olmadan ekonomimizin bugünkü durumuna ulaşması imkansızdı. Bu samimi bir itirafdır.

Açıkca şöyle deniyor. Biz şimdiye kadar eğer yabancıların sırtına binmeseydik, onları bir güzel sömürmeseydik ekonomimizi bu duruma getiremezdik." Şimdide yeni ekonomi dallarıiçin (tabi sıkıntıda olan dallar için) sırtına binilecek, sömürelecek, ucuz iş gücüne ihtiyaç var. Ne denmişti yukarıda işçi eşlerinin bekleme sürelerinin dört yıldan üç yıla indirilmesinde (bulundukları bölgede eğer belirli iş kollarında işçi sıkıntısı varsa ...)

Toplumsal dedikleri bu işin ne kadar toplumsal olduğunu dört milyondan fazla yabancı işçinin yaşadığı Almanyada kaç işçiyi ilgilendirdiğini Çalışma Bakanlığının verdiği şu rakkamlara bakarak anlayabiliriz. "Yeni verilen haklardan sonra 40.000 işçi eşi ve yaklaşık 10.000 genç çalışma izini alabilecekler. " Yine o çevrelerden alınan ve bizimde bildiğimiz rakkamlara göre bu 50.000 kişinin zaten büyük bir bölümü kaçak olarakçalışıyorlardı.

Alman ekonomisi dolayısıyla üretim araçlarının elinde tutan Alman burjuvazisi çeşitli za*manlarda mevsimlik iş dallarına göre mevsimlik* iş gücüne ihtiyaç duyar. Almanya çevresinde gerek kış turizmi gerek yaz turizmi açısından bu ekonomi dalında gelişmiş ülkeler vardır. Bunlar örneğin kış turizmi açısından dünyanın en gelişmiş ülkesi Avusturya ve yaz turizmi açısından İtalyadır. Almanya turizim dalında bu çevresindeki güçlü ülkelerle rekabet edebilir durumda kalabilmesi için ödeyemez. Aynı şeyi tarımdada söz konusu edebiliriz, yani tarımda da dıştan gelen tarımsal ürünlerle iç pazarında rekabet edebilir durumda kalabilmesi için, örneğin elmasını çok ucuz fıyatla toplayacak üçüncü dünyanın açlarına ihtiyacı vardır.

O başta söylediğimiz insancılık, toplumsal nedenler nakaralarının temeli işte bu turizim ve bu tarım kollarında imdat çağrısı yapan Alman *burjuvazisinin yedek ve de ucuz bir iş gücü ordu*sunun harekete geçirilmesinden ibaretdir. Bugün zaten Alman ekonomisinin en ağır iş kollarında yabancılar çalışmaktadır. Hessen eyaleti Baş Bakanı Börner'in yine 2 Haziran 78 tarihinde ve Meclisin 459 numaralı birleşiminde verdiği rakkamlar bir göz atalım: "Yabancı işçiler endüstri dalında tüm işçilerin % 24ünü , inşaat dalında da yarısını oluştururlar."

İşte bu kadar insancıl nedenlerden dolayı Alman parlamentosu istenildiği zaman kulağından tutulup dışarı atıla bilecek bu yedek iş ordusunun gayet ucuz fıyattan Alman burjuvazisini kıralamıştır.

Tüm bu gerçeklere göz kapayıp Alamanya'nın faziletlerinden bahseden burjavazi borazanı Alman basınının yanında, *Frankfurter Rundschau gazetesinin 22. Mart 1979 tarihli sayı*sında yüreğimize biraz su serpen bir yazı çıktı. Onu da aktarmadan edemiyeceğiz: ... kadınlar ve gençler iş ve işçi Bulma Kurumlarının kendilerine verdikleri işlerlen yetinmek zorundadırlar. İş yerinin serbest seçiminden söz etmek olanaksızdır. Kadınlar sadece iş gücü sıkıntısı çekilen ekonomi dallarında çalışabilirler. Bayern'deki otel ve lokanta iş kolu ve Hamburg'taki elma bahçeleri sahibleri Bonn'un bu "toplumsal" kararına teşekkür edip derin bir nefes alabilirler.

Alman gençlerinin bile meslek eğitim yeri sıkıntısı çektiği ve yabancı gençlere karşı öncelik tanındığı bir ülkede bundan daha acı bir karar olamazdı.

WOHNGELD NEDİR?

Geçenlerde bir dost çıkageldi. Bizim Kayserili Abdi Uyanık. Abdi beş senedir Almanya'da. Abdi değişmiş. O ilk senelerin tarzanlığını ve ürkekliğini üstünden atmış, gözleri açılmış, hakkını aramasını bilen biri olmuş bizim Abdi. Anlatmaya başladı:

"Sen Wohngeld nedir bilir misin? Wohngeld yardımı demek, daha ben de geçenlerde yeni öğrendim. Bak ben üç ay evvel bir dilekçe verdim, şimdi Alman devletinden ayda 89.- Mark Wohngeld alıyorum. 89.- Mark ayda, senede eder 1068.- Mark. Meğer biz senelerdir bir dilekçe veremediğimizden bu parayı Alman devletine hediye edermişiz. Bizden fazla da Wohngeld alanlar var. Wohngeld 5 Marktan başlar, 800 Markı aşabilir. Abdi bir fabrikada çalışır. Ailesiyle iş yerinden 15 kilometre uzakta bir kasaba da oturur. Eşi ev kadınıdır, çocukları Fatma ve Mahmut burada ilk okula giderler. Abdi herşey dahil kesintisiz 2200.- Mark alır (Bruttolohn - brüt gelir). Oturdukları ev için de Uyanık ailesi ayda 450.- Mark kira (Miete) öder.

WOHNGELD kimler alabilir?

Almanyada çalışıp vergi ödeyen, bazı kazanç sınırlarını aşmayan, hakkını aramasını bilen ve 6 sayfalık bir dilekçeyi (Wohngeld-Antrag) doldurmaktan ürkmeyen herkes bu haktan yararlanabilir. Wohngeld ödemeleri ancak dilekçenin Wohngeldstelle denilen yere verildiği aydan itibaren işler.

Aylık gelir ne kadar olabilir?

Wohngeld, aile geliri (Familieneinkommen) denilen bir birime göre hesaplanır. Aile geliri de brüt yani kesintisiz aylık gelirden bazı miktarların düşürülmesiyle hesaplanır. Şimdi bu ilk bakışta karışık hesaplara girmeden brüt gelirinize bir göz atarak *Wohngeld alma şansınız olup olma*dığına bir bakın. Brüt aylık kazancınız aşağıdaki listedeki sınırları aşmıyorsa, siz de büyük bir olasılıkla kira yardımı alabilirsiniz.

Bekarlar	**1560.-**	**Mark brüt**
2 can	**1990.- "**	**"**
3 can	**2410.- "**	**"**
4 can	**2890.- "**	**"**
5 can	**3440.- "**	**"**
6 can	**3960.- "**	**"**
7 can	**4510.- "**	**"**
8 can	**5060.- "**	**"**
9 can	**5560.- "**	**"**
10 can	***6050.- "***	***"***

WOHNGELD nerde ve nasıl talep edilir?

Kira yardımı talep edebilmek için Wohngeldstelle denilen yerden bir dilekçe formülü almanız ve bu 6 sayfalık dilekçeye doldurup gine aynı yere geri vermeniz gerekmektedir.

Abdi' nin çocukları Almanya 'da perişan...

Geçenlerde dernekte merhabalaşıp hal hatır sorarken bizim Abdi pek cansızdı. Sonradan anlatmaya başladı.

Bir hafta evvel küçük oğlu Mehmet' in okulundan ona haber salıp çağırmışlar.Bu sabah Abdi okula vardığında ilkten oğlanın öğretmeni, sonra da okulun müdürü onu bir köşeye çekmiş, ona tatlı tatlı bir sürü şey anlatmışlar. Abdi'nin beş senelik derme çatma almancası ile çıkarabildiği kadarıyla oğlanı tatilden sonra "Sonderschule"ye göndereceklermiş.

Abdi ilkten beyninden vurulmuşadönmüş. Yolda durmadan "yahu bizim Türkiyedeki cin gibi oğlan burada iki senede keçileri kaçırdı demek. Bak şimdi deliler okuluna göndereceklermiş" der dururmuş kendi kendine. Çayını yudumlarken Abdi kendini toparladı, düşünmeye başladı ... (Adamın adı boşuna uyanık değil ya.) " Yahu", dedi, " bizim oğlanın derdi ne aklından, ne gözlerinden, ne de kulaklarından. Mehmed'in derdi Almancasından."

Düşündük taşındık çıkaramadık, acaba Mehmed'i hangi "Sonderschule"ye (özel okula) gönderecekler?

Tabi yalnız Abdi'nin değil, çoğunlukla Almanyadaki bütün yabancı işçilerin çocuklarının durumu perişan. Küçük yaşta Almanya'nın değişik ortamına atılan çocukların büyük çoğunluğu, başıboş, düzensiz lisan ve kültür bunalımlarıyla dolu bir gençlik, gelecekte hepimizin (Türklerin ve Almanların) başına dert olacaktır. Atalarımız "görünen köy kılavuzistemez" demişler, Almanya'daki yabacı çocukların geleceklerinin belirtileri de, bilhassa yabancı işçilerin yoğun olduğu yörelerde ve büyük şehirlerde bariz olarak ortada.

Sonunda şu karara vardık: Hemen yarın müdüre varıp soracağız, Abdi'nin oğlunu acaba hangi Sonderschule'ye gönderecekler. Almanya'da, örnek olarak diyelim kör çocuklar için en iyi imkanlarla donatılmış ve bu iş üzerine ihtisaslı öğretmenler ile çalışan Sonderschule'ler var. Bu okullarda sınıflardaki öğrenci sayısı yedi-sekiz çocuğu aşmaz. Böyle okullara laf yok, ama görebildiğimizkadarı ile yabancı işçilerin çocuklarına iyi imkanlar veren, en kısa zamanda normal Alman okullarına deva edebilmek için gerekli yetenekleri verebilecek okul ve sınıflar kurulmamıştır. Abdi, bu şartlarla bu transfere hayır diyecek. Ve Abdi, veli olarak, hayır derse, Mehmed'i de yalnız öbür talebeler rahatsız olmasın diye oradan oraya kolay kolay itemiyecekler.

Kısaca şu üç noktaya işaret etmek istiyorum:

1) Yabancıların suç işleme ve kanunlarla çelişkiye düşme oranı büyüklerde Alman yaşıtlarına kıyasla daha düşük, burada büyüyen çocuklarımızda ise bu oran günden güne artmaktadır
2) Yüksek okula giden çocuklarımızın parmakla sayılabilecek kadar az olmasına karşı "Sonderschule" denilen, çeşitli nedenlerden geri kalmış çocukların gönderildiği okullardaki yabancı sayısı gittikçe artıyor. Bu gelişme özellikle Baden-Würtemberg eyaletinde kendini göstermektedir.
3) Yukarıdaki gelişmeyi doğru değerlendirebilmek için şunu da bilmek gerekir ki, Almanya'da, elinde hiç olmazsa "Hauptschule" diploması olmayanların bir meslek öğrenme şansları da yok denecek kadar azdır. Alman hükümetinin bildirdiğine göre, okul çağında olan çocuklardan 3/4'ü, yani bir milyon yabancı çocuğun 750 bini "Hauptschule" diploması alamıyacaktır.

DEVRİMCİ İŞÇİ'den

Demirel'in yeni tür bir MC biçiminde oluşturduğu hükümetin güvenoyu alması ile birlikte girilen dönem, Kuvvet Komutanlarının meşhur bildirilerinin yeniden görünmesiyle yeni bir evreye ulaştı.

Egemen sınıfların egemenlik temellerini sarsmaya yönelik krize, T.C. Devleti adına ilk doğrudan müdahale sayılabilecek bu muhtura aynı zamanda burjuva partilerine verilmiş genel bir ihtar anlamına da geliyor. Burjuva partileri biribirlerini yemeyi bırakmalı ve yaklaşan devrim tehlikesine karşı "Vatan'ın ve milletin bölünmezliği T.C. Devletinin bütünlüğü" temelinde bir araya gelmeliydiler.

Yeni bir 12 Mart muhtırası mıdır bu? Burjuva kanatlardan herhangi birisinin tek başına krizi çözemedikleri durumda burjuva devletinin bekçisinin müdahalesi anlamında evet. Ama bu sefer doğrudan idareyi üstlenme yerine, onun ön zeminlerini hazırlamaya yönelik bir müdahale bu. Kendisini alternatif olarak sunmayan, ama "sorun çözülemezse" kendisinden başka çözümün kalmayacağını, sıranın kendisine geleceğini "kibarca" hatırlatan bir çözüm bu ....

Egemen sınıflar, DGM'lerin çıkarılmasını 141, 142'nin (daha çok) işletilmesini, demokratik hakların, grevlerin ve sendikal mücadelenin (daha da) kısıtlanmasını istiyor. Yeni zamlar, ihracat ve ithalata yeni kolaylıklar sağlanmasını talep ediyor. Artık daha fazla oyalanmaya tahamülü yok. Açıkça ortaya koymaktadırlarki özellikle yeni bir toplu sözleşme döneminde emekçi kitleler üzerinde onların tepkileri bastırmaya yarayacak. Yoğun-faşist baskı uygulamalarına ihtiyaç duymaktadırlar. Bu hükümet döneminde yapılacak olanlar kesinlikle bu doğrultuda olacaktır. Faşist köpekleri halkın üzerine salacaklar, yeni katliamlar - yeni cinayetler işletecekler, onların yetmediği yerlerde resmi devlet güçlerinin, baskı ve zorbalığını artıracaklar, "anarşi ve bölücülük naralarıyla, halkın direnme gücünü bütünüyle yoketmeye yönelik olarak devlet terörünü alabildiğine yoğunlaştırmaya çalışacaklardır.

Kıyımlara, sürgünlere, zulümlere uğratılacak, demokratik hak ve özgürlüklerine, grev hakkına, yaşama hakkına saldırılacak, elindeki son lokması da alınmak istenecek en geniş halk kesimlerini faşizme karşı devrimci direniş mücadelemizi yükseltebilmemiz için, koşullar son derece elverişlidir.

Mevcut somut durumun öne çıkardığı güncel sorunları kavrayarak faşist güçlerin saldırılarını geri püskürtmek için ülkenin her yerinde ve hayatın her alanında yaygın direniş mücadelelerini örgütlemek için ileri atılınmalıdır. Bunu açık faşizme geçişi engelleme mücadelesi ile birleştirmek şarttır. Faşist güçlerin saldırılarına uğrayan herkesle, bütün demokrat-yurtsever unsurlarla birleşmeye çalışmalıyız. Faşist güçlerin saldırdığı herkese sahip çıkmalıyız. Haksızlığa, sürgün, zulme uğratılan herkesin yardımına koşmalıyız. Faşizmin saldırı ve tehdidi karşısında herkesin yüreğindeki korku ve yılgınlıkları yoketmeli, yerine devrimci direniş mücadelemizin korkusuzluğunu ve zafere olan inancını doldurmalıyız.

* Türkiye'deki bu gelişmeler bizlere de Yurt dışında yeni görevler yüklüyor. Bu görevleri kabaca ikiye ayırmak mümkündür. Birincisi Türkiye'ye ve oradaki yoldaşlara dönük görevlerimiz. Bunları maddi ve manevi destekler diye sıralayabiliriz. Şüphesiz bu desteklerin en önemlisi, antifaşist kavgayı burada da yükseltmektir. Onların yanlız olmadığını kavga larının haklılığını ve yüceliğini tüm dünya'ya duyurmaktır. Onun ötesinde buradan ulaşabildiğimiz tüm araçlarla, Türkiye'deki arkadaşlarımıza, anamıza, babamıza bacıya kardaşa Faşizm'i, ona karşı "Direniş komitelerinde örgütlenme gereğini anlatmalıyız. İkinci görevimiz, Türkiye'deki somut şartlardan, yani kapalı bir MC'nin hükümet'te olmasından kaynaklanıyor. Türkiye'deki gündemdeki Faşist saldırı ve katliamlar şu veya bu şekilde buraya da yansıyor ve yansıyacaktır. Bu saldırıları örgütlü bir şekilde göğüslemek, şüphesiz faşistlere hakkettikleri dersleri vermek bizim görevimizdir. Ancak: Faşizmme karşı mücadele bir görevler karmaşasıdır. Mücadelenin bir yanını abartıp diğer yanlarını ihmal etmek bizi hatalı eğilimlere sürekler. Faşistlere karşı aktiv mücadeleyi bir misilleme meselesi olarak almak bu anlamda yanlıştır.

Bu sadece faşistlerin çizdiği alan ve sınırlar içinde mücadele etmek anlamına gelir. Oysa Anti-Faşist mücadele böylesi bir etki-tepki biçimde ele alınamaz. Tüm kitlevi mücadele biçimlerinin, sistemli bir biçimde, kazanacağımız tüm güçleri örgütleyebilme ve özellikle Alman solu'nun desteğini kazanma temelinde hayata geçirilebilmesi gerekmektedir. Almanya'da anti-faşist mücadelenin yanı sıra işçileri örgütleyebilmedede diğer mücadelelerde önem taşıyor. Gerek sendikal mücadele gerek çocukların eğitim meselesinde ve diğer tüm konularda daha evvel bu köşede belirtildiği gibi aktiv mücadele verinilmeli. Bu mücadelelerden çıkardığımız dersler hiç aksatılmadan "Devrimci İşçi"ye aktarılmalıdır. Derginin orta sayfa yazısı dikkatle okunmalı ve değerlendirmelidir. Görevimiz buradaki Türkiyelileri eğitmekse mücadeleye kazanmaksa bu konuda insanlarımıza nasıl yaklaşıldığı onlara meselenin nasıl anlatılabildiği gerek karşılaşılan zorluklar gerek edinilen başarılar açısından gazetemize iletilmelidir. Böylece burada işçilere yaklaşırken nasıl bir politika izlememiz gerektiği, eylem çizgimiz daha bir açığa kavuşacaktır.Bu görevi ihmal etmeyelim.

DEVRİMCİ SELAMLAR

EMEKÇİ HALKLARIMIZA ve KAMUOYUNA

BİRİKİM, BAĞIMSIZ TÜRKİYE, DEVRİMCİ SOL, KURTULUŞ SOSYALİST DERGİ ve DEVRİMCİ YOL grupları Demirel Hükümetinin uygulayacağı baskı politikalarına karşı mücadele edeceklerini ortak bir basın açıklamasıyla kamuoyuna duyurdular. Bu grupların ortak imzalı bildirilerini aynen yayınlıyoruz.

Biz aşağıda imzaları olan gruplar, yeni kurulan AP Hükümeti döneminde halkımıza ve onun ilerici, yurtsever, demokrat, devrimci unsurlarına karşı girişilecek her türlü faşist baskı ve saldırıya ülkenin dört bir yanında karşı çıkmayı görev bilmekteyiz.

CHP Hükümetinin çöküşünden sonra işbaşına getirilen yeni hükümet, halkımızın değil emperyalizmin ve büyük sermaye çevrelerinin istekleri üzerine kurdurulmuştur. Daha şimdiden açığa çıkmıştır ki bu hükümet, buhranın bütün yükünü emekçi halka yüklemek için memur edilmiştir. Yeni zamlar, yeni devalüasyonlar gündemdedir. Hayat bütün emekçi halk için her geçen gün daha da yaşanmaz hale gelmektedir. İşte, hakim sınıflar bu yeni saldırı hükümeti eliyle başta işçi sınıfı olmak üzere bütün yoksul emekçi halk kesimleri üzerindeki baskıları yoğunlaştırarak, halkın tepkilerini önlemek istiyorlar. Faşist köpekleri halkın üzerine daha fazla salacaklar, yeni katliamlar yeni cinayetler işleyecekler, onların yetmediği yerde resmi güçleri sokarak, anarşi var bahanesiyle halkın direnme gücünü bütünüyle yok etmeye çalışacaklardır.

Biz emekçi halklarımızın çıkarlarını her şeyin üzerinde tutan devrimci gruplar olarak yeni hükümetin halkımıza yönelteceği her türlü saldırıya karşı sonuna kadar direneceğimizi ilan ederiz.

1. Egemen sınıfların istekleri doğrultusunda gündeme getirilecek yeni zamlara, yeni devalüasyonlara karşı,
2. Anarşi var bahanesiyle başta işçi sınıfının grev ve toplu sözleşme hakkı olmak üzere, tüm emekçi halkın demokratik haklarına yönelecek her türlü kısıtlama girişimine karşı,
3. Başta sendikalar ve TÖB-DER, TÜM-DER, TMMOB gibi demokratik kitle örgütleri olmak üzere emekçi halk kesimlerinin kitlevi örgütlenmelerine karşı girişilecek baskılara karşı,
4. Emekçi halklarımız üzerindeki baskı ve terörü yoğunlaştırmak amacıyla sıkıyönetimin genişletilmesine ve yasaklamalarına karşı ve sıkıyönetimin tümüyle kaldırılması için,
5. "Bölücülük" yaygaralarıyla Kürt halkı üzerindeki şoven baskıların bir kat daha yoğunlaştırılmasına karşı,
6. İşyerlerindeki-okullardaki faşistleştirme çabalarının hızlandırılmasına ve bu amaçla buralardaki ilerici, yurtsever, demokrat kişilerin tasfiye edilmesine ve faşist kadroların doldurulmasına karşı,
7. Mahalleler ve bölgeler düzeyindeki faşist baskıların artırılmasına, özellikle faşistlerin etkin olmadığı yerlere karşı girişilecek her türlü faşist baskı ve saldırıya sonuna kadar aktif bir şekilde direnmeye kararlıyız.

Bütün demokrat-devrimci kişi ve kuruluşları yeni hükümetin, sıkıyönetimin sınırlı demokratik haklarımızı boğazlamak, faşist terörü yoğunlaştırmak amacı taşıyan girişimlerine karşı güçlerini birleştirerek direnmeye, faşist güçlerin yeni saldırılarını püskürtmek için mücadele etmeye çağırıyoruz.

Yaşasın Tüm Halk Güçlerinin Birliği!
Yaşasın Halkımızın Faşizme Karşı Direnişi!
Zafer Emekçi Halklarımızın Olacaktır!

BAĞIMSIZ TÜRKİYE, BİRİKİM
DEVRİMCİ SOL, KURTULUŞ
DEVRİMCİ YOL

○●●●○

Halkın Gazetesi

Demokrat

ÇIKTI!

ÖNEMLİ günlerin içinden geçmekteyiz. "Türkiye tarihinin en büyük bunalımı" yaşanmaktadır. Bu bunalım, toplumun tüm alanlarını sarmıştır. Ekonomik-sosyal sorunlar, en yaygın boyutlarıyla kitlelerin yaşamına girmiştir. Geleneksel değer yargıları alt-üst olmuştur, olmaktadır. İyi ile kötü, doğru ile yanlış, eski ile yeni, geçmiş ile gelecek biraradа ve birbirleriyle mücadele içinde bulunuyor. Bu yapıdan kaynaklanan siyasi kutuplaşmalar en üst düzeye ulaşmıştır.

Kabul etmek gerekir ki, yaşanmakta olan bunca önemli olaylar topluma gerçek yönleriyle değil, tek yanlı ve güdümlü olarak yansıtılmaktadır. Karanlığın sürüp gitmesini isteyen çıkar çevreleri, özellikle günlük basını bu tek yanlılığın "prangası" olarak kullanmaya çalışmaktadır. O nedenle iyiye, güzele, yeniye, doğruya, kısacası Türkiye toplumunun aydınlık geleceğine dönük her şey tek yanlılığın karanlığında boğulmak istenmektedir.

Böyle bir ortamda tüm gerçek demokratlara büyük görevler düştüğüne inanan bizler, sınırlı olanaklarımızı birleştirerek "Halkın Gazetesi DEMOKRAT" adlı bir günlük gazete çıkarmaya, basına egemen kılınmak istenen tek yanlılığın zincirlerini kırmak için mücadele etmeye karar verdik.

"DEMOKRAT", "mütevazi" fakat önemli görevler yapmaya çalışacaktır. Eskimiş, çürümüş değerlerden kurulu bir bağnazlığın ve tek yanlılığın egemen kılındığı bir toplumda, sağlıklı değerlerin gelişmesi olanaklı değildir. Bu kokuşmuş değerler üstünde yükselen ve yaşanan olayları tümüyle açıklamaktan uzak, "sağ-sol çatışması" gibi safsataları kesinlikle aşmak gereklidir.

"DEMOKRAT", halka ait olan ne varsa, halkın aydınlık geleceğine, iyiye, güzele, doğruya, kardeşliğe, özgürlüğe ait ne varsa her şeye sahip çıkan ve olayları halkın çıkarları doğrultusunda tüm gerçek yönleriyle yansıtmaya büyük özen gösteren bir kitle gazetesi olacaktır.

Kuşkusuz bir takım engellerle karşılaşacağız. Eşitsizliğin, haksızlığın sürüp gitmesinden yana olanlar ve halkımızı ortaçağın karanlığında tutmak isteyenler "DEMOKRAT"tan rahatsız olacaklardır. Ve belki bizleri susturmak isteyenler olacaktır.

İşte bu yüzden tüm ilerici, yurtsever aydınları, gerçek demokratları, kendilerini halkın çıkarlarına da adayanları "DEMOKRAT"ta gerçek bir imeceye çağırıyoruz.

Tüm işçileri, köylüleri, memurları, öğretmenleri, teknik elemanları ve halkımızın geleceğini temsil eden gençleri kendi gazetelerine sahip çıkmaya, onun noksanlarını tamamlamaya, yanlışlarını düzeltmeye, güçlükleri yenmede bizlere destek olmaya çağırıyoruz.

Halkın Gazetesi
DEMOKRAT'ı çıkaranlar
adına:

Dursun AKÇAM
Aslan Başer KAFAOĞLU
Emil Galip SANDALCI
Ahmet YILDIZ
Mahmut Tali ÖNGÖREN
Fikret OTYAM
Bülent ÖZÜKAN
Yaşar GÖREN
Gülten AKIN
Ergin ATASÜ

Halkın Gazetesi Demokrat - Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 50/3 Cağaloğlu/İST. — Ankara Bürosu: Konur Sok. 24/19, Kızılay

KADIN SORUNU

Gerek gazetemiz Devrimci İşçi'ye yapılan önerilere uyarak, gerekse öncelikle uğrunda mücadele edilmesi gereken şeylerden biri olarak, kadın sorunları üzerinde durmayı görev bildik.

Almanyadaki devrimci faaliyetlerimizde, ve hatta dernek çalışmalarımız içerisinde aktif çalışan bacıların sayısı gerçekten yüzümüzü kızartacak kadar az. Sosyalizmi kapısından içeri sokmayan "devrimci" arkadaşlarımızı bu konuda uyarmak, kadın sorunlarının bilimsel bir temele oturmasını sağlamak, bu konuda eksikliklerimizi giderek daha geniş kapsamlı araştırmaya hepimizi çağırmanın ne denli gerekli olduğunun bilincinde olarak konuya eğiliyoruz.

Emeğin ve toplumun kurtuluşu, sömürünün her türlüsüne son verebilmemiz, mücadelemizin çok yönlü ve geniş tabanlı olmasıyla başarıya yaklaşacaktır. Şüphesiz dünya nüfusunun ve çalışanlarında yarısı kadındır. Bu yüzden "kadınların bilinçli ve aktif katkısı olmadan kurtuluş mücadelemiz başarıya ulaşamıyacaktır." Bunun bir gerçek olduğu kadar, ekonomik, demokratik ve politik mücadeleye katılan kadınların sayısının, kadın nüfusa oranla çok düşük olduğuda bir başka gerçektir. Bu ise gösteriyorki, kapitalist sistem içerisinde kadın sorunları hala büyük boyutlarda sürüp gitmektedir.

Konuya, burada yaşıyan ve çalışan Türkiyeli kadınların devrimci mücadeleye katılımını sağlamak açısından yaklaşabilmek için, öncelikle Türkiyeli kadının Türkiye şartlarındaki ekonomik ve sosyal durumunu sonra Türkiyeli kadının Almanya içindeki somut durumunu ve toplumsal ilişkilerini incelemek gerekecektir. Bu da genel olarak kadın sorunlarına doğru devrimci bakışın ne olacağı sorusunu gündeme getirecektir.

Kadınların toplum içindeki yerini belirleyen etkenleri anlıyabilmek için, toplumun yapısından ne anladığımız bilmek gerek. İnsan topluluğunu oluşturan çeşitli öğeler vardır, ekonomik, sosyal, kültürel, politik ilişkiler ve kurumların tümü toplumu oluşturur. Ancak ekonomik öğeler bunların içinde tabiidirki öncelik taşıyacaktır. Çünkü insanlar düşünsel yaşamla, ahlak ve değer yargılarıyla veya siyasetle uğraşmadan önce karınlarını doyurmak, giyinmek, barınmak zorundadırlar. Yani üretim uğraşı insanların diğer uğraşlarından en önce ve temel olanıdır. Başka bir değişle ekonomi toplumun alt yapısını oluşturur. Toplumdaki siyasi, yasal, ahlaki dini değerler ve ilişkiler, bu altyapı üzerinde oluşup, onun tarafından belirlenen üst yapıyı oluşturur. Belirli bir toplumdaki üretimin gelişmişlik derecesi (üretimin ne ile nasıl yapıldığı) o toplumdaki üst yapı kurumlarınında gelişmişliğinin göstergesidir. Aynı zamanda altyapının belirlediği üst yapı, o toplumun içerisindeki insanların

var olan ekonomik alt yapıya karşı tavırlarının ifadesidir. Çeşitli düşünce ve değerler mevcut alt yapıyı güçlendirme veya zayıflatma kudretine sahiptir.
Sınıflı bir toplumda mevcut ekonomik yapıdan çıkarı olan sınıflar kendi düşünce kuramlarını savunurken, mevcut ekonomik yapıdan hoşnut olmıyan sınıflar, o yapıyı yıkacak kendi düşünce ve değerlerini geliştirirler. Ve tarih gelişmekte olan yeninin eskiyi devirmesiyle bir sınıf savaşımı şeklinde sürüp gitmektedir. Böylesi bir tarihsel süreç içinde kadınların ekonomik ve sosyal tutsaklığıda özel mülkiyetin ve sınıflı toplumun ortaya çıkışıyla oluşmuştur.
Özel mülkiyetin var olmadığı ilkel komünal toplumda üretim çok ilkel araçlarla ve asgari düzeyde yapıldığı için, bir üretim fazlası, bir gurup insanın çalışmadan bir diğer gurubu sömürmesi yoktu. Toplumda doğal işbölümü söz konusuydu, anne olabilme özelliğinden dolayı kadın çocuk bakım, ev ve bahçe işleriyle uğraşıyordu, ve üretimden aldığı pay herkes kadardı. Çünkü özel mülkiyet yoktu ürünler ortak bölüşülüyordu. Kadın toplumda erkek kadar söz sahibiydi hatta anne olma özelliğinden dolayı daha da üstündü.
Üretimin gelişmesinin belli bir aşamasında özel mülkiyet var oldu. Bir savaşcı olarak erkek elde ettiği üretim araçlarının (toprak esir v.b.) sahibi olurken, mülkiyet hakkıyla doğan miras sorunu babaya bağlı aile tipini yaratmış, kadın böylece ilkel toplum çözülüp ilk sınıflı toplum olan köleci topluma geçilirken, ekonomik özgürlüğünü ve sosyal itibarını yitererek erkeğin mülkü haline gelmiştir.
Feodal toplumda ise feodal beyin sömürüsündeki, pazara kapalı üretim biçiminde üretimin birimi serf ve ailesiydi, serfin karısı önce beyin sonra ataerkil aile yapısının içinde kocasının tutsağı idi. Üretime geniş ölçüde katıldığı halde hiçbir saygınlığı yoktu, çünki feodal beyin işletme hakkını verdiği topraklar kocasına aitti ve oğula devrediliyordu.
Kapitalist üretime geçilmesiyle birlikte bilim ve teknikteki ilerlemeler kol emeğine olan gereksinmeyi azaltmıştı, kadın emeğinin manıfaktürlerde ve giederek fabrikalarda kullanılması kapitalistlere geniş ölçüde ek karlar sağladı. Bir yandan çok düşük ücretle çalıştırabilmek diğer yandan kapitalizmin şifa bulmaz hastalığı olan bunalım dönemlerinde kolayca işten çıkarabilmek için " Erkek kadından bedensel ve zihinsel olarak güçlüdür, kadını korumak beslemek zorundadır, kadın çalışsa dahi amaç sadece aileye ek gelir sağlamaktır" fikrine dört elle sarılmıştır kapitalistler. Tüm bunlardan anlaşılacağı gibi toplumun üst yapı kurumlarında geçerli olan değer yargıları, düşünce ve ahlak anlayışları, ekonomik ve politik hakimliği olan sınıfların çıkarına geliştirilmiştir.
Günümüzde tekelci sermaye kadını bir tüketim nesnesi bir meta haline getirken, kadının emeğini hangi iş kollarında ve ne ölçüde kullanacağını kar öğesine göre belirler. Kadınların çalıştıkları işler genellike sinir ve moral yıpratıcı, mesleki bir beceri istemeyen tek düze ve düşük ücretli işlerdir. Zaten içinde yaşamak zorunda bırakıldıkları şartlarla kadınların mesleki bilgi ve tecrübe edinmeleri imkansız hale getirilmiştir.
Bir yandan enflasyon ve fiat artışları emekçi aileleri korkunç boyutta ekonomik sıkıntılar içine sokup her geçen gün daha fazla kadını fabrikalara itmektedir. Öte yandan çalışan kadın sömürüyü bu kadar yakından tanıdığı halde işçilerin her türlü mücadelesinden uzak kalmaktadır.
Mümkün olduğunca çok sayıda işçiyi devrimci mücadeleden uzak tutmak olabildiğince küçük parçalara bölmek bizi sömüren sınıfların işine gelir. Kadınları sahte ahlak kalıpları içine sokarak özü sınıfsal olan kadın erkek eşitliğini kadın ve erkek emekçilerin birlikte mücadelesini bölmekte silah olarak kullanırlar.
Kadın sorunları sınıflı toplumla başlamıştır ve sınıflı toplumun ve sömürün son bulmasıyla kökten bitecektir. Ama sömürüyü ortadan kaldırmak için sömürenlerin karşısına dikilecek ordunun yarısı da kadınlar olacaktır. Bu bağı iyi kavramak, feodal ve burjuva ahlak yargıları olan kadınlar konusundaki şartlandırmalarımızı kırmak, bu konuda kitleleri eğitmek, ve emekçi, bacılarımızı devrimci mücadele için aktif çalışmaya itecek örgütler kurmak görevimiz olmalıdır.

BİR GELİN

Bir gelin ağlıyor,
Gümrük kapısında,
Tel örgünün arkasında...
Gözleri kan renginde yaş,
Çakmak çakmadan,
Mermi sıkmadan...
Esir edilmişliğin,
Acısı var içinde...

Daha üç gün olmuş,
Kınası başına vurulalı.
Daha üç gün olmuş,
Zurnası çalınıp,
Davulu döğüleli...
Ve bir gelin ağlıyor,
Boşalan buluttan yağarcasına...
Gözleri siyim, siyim...
Sirkeci garından giderken,
Edirne'ye doğru...

Hey Nazım...
Bir görebilsen bugünümüzü...
En güzel şekliyle kaleme alırdın,
Satılan özgürlüğümüzü...
Sana sesleniyoruz...
Duy bizi duy toprak altında,
"Akşehir üstünden Afyon'a doğru giden
kağnıların"
Yönü çevrildi...
O kağnıları...
Dehleyen, Omuzlayan kadınlarımızın...
Çocukları, torunları şimdi...
Sirkeci garından kaldırıldılar...
Yersiz ve yavrusuz...
G i d i y o r l a r...
Edirne üstünden Avrupa'ya doğru.

"Soframızdaki yeri öküzümüzden
sonra gelen"
İnek gibi apıştırılıp,
Manda gibi sevilen,
Urganla bağlayıp,
Balta sapıyla döğdüğümüz,
Gönüllü, gönülsüz...
Koynuna girdiğimiz...
Ve nişanlıyken,
Ve gelinken...
Yavuklu yerine,
Buğulu camları tutmuş elleri,
Koca yerine,
Üçüncü mevkinin,
Kanepelerini okşar bedenleri.

Anamız, bacımız, karımız...
Gelinimiz, kızımız...
İşte o kadınlarımız...
Ş i m d i...
Tel örgünün arkasında,
Karavagonun bir köşesinde,
Sessiz ve sedasız,
Ağıt düzüyorlar...
Giderken, Edirne üstünden Avrupa'ya doğru.

Merkebe verdiğimiz yemi,
Önüne dökmediğimiz,
Kağnıya yüklediğimiz yükü,
Sırtına yüklediğimiz ...
Kadınlarımız esir edildiler.
Üç gün, üç gece karınları aç,
Kucaklarını dolduran,
Yavrularından ırak...
Gidiyorlar...
Özgürlükleri öldürülmüş,
Köleliğe doğru.

Alp'lerin tepesinden,
Kılıç gibi sallanan,
Çamların arasından...
Sineleri yaralı,
Ve bir kanserden kötü hastalıkları,
Ve sonlarını bilircesine,
Ve gözleri ürkek,
Dudakları titrek...
Bulgaristandan,
Yugoslavyadan,
Avusturyadan...
Esir olarak geçirildiler.
Ve kadınlarımız,
Emek savaşının verildiği bir devirde,
Hayvanlar gibi pazarlara çekilip,
Esir edildiler.

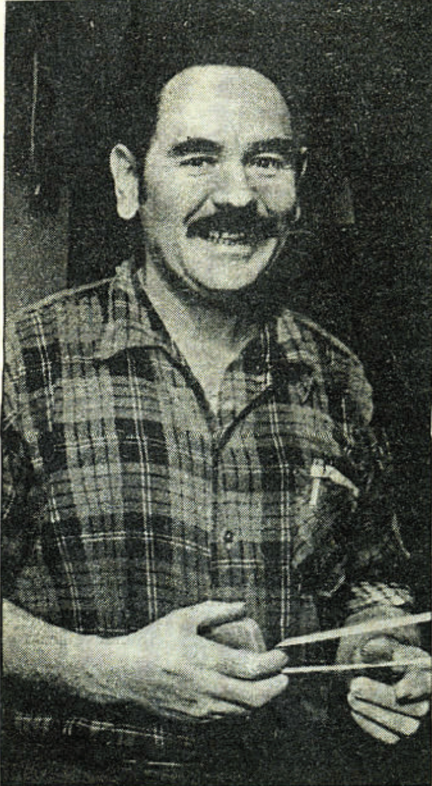
Bir gelin ağlıyor Nazım,
Bir gelin ...
Tel örgünün arkasında,
Anamız, bacımız, karım,
Gelinimiz ve kızımız ...
İşte o kadınlarımız,
Ş i m d i...
Özgürlükleri ellerinden alınmış,
Birer ölü insanlarımız,
G i d i y o r l a r...
Edirne üstünden Batı'ya doğru.

Kadir

YABANCI İŞÇİ SORUNU ve BAZ

" Biz işgücü çağırdık, insanlar geldiler. " Almanyanın yabancı işçilere olan ihtiyacı ve bunların yarattığı problemleri bu cümleden daha iyi özetlemek mümkün değil.Gelişen ve güçlenen Alman Emperyalizmi, gelişmesinin belli bir evresinde iş gücüne duyduğu ihtiyacı karşılamak üzere, geri bıraktırılmış ülkelerden ucuz (köleler) transfer ettiler. Bu gün bu ordu Almanyada toplam nüfusun % 6 sını oluşturuyor. Gerek burada iktisadi olarak daha iyi (!) yaşıyor olmaları, gerek ülkelerindeki siyasi gelişmeler (özellikle Türkiyeli işçiler için geçerli bu) Bu işçileri Almanya' da kalmaya zorluyor. Eldeki verilerle yabancı işçilerin " Azınlık sorunu " yarattıklarını veya yaratacaklarını söylemek kahinlik değildir. . Özellikle ikinci ve üçüncü kuşak neslin gelişmekte olduğu ve bu kuşağın eski ana vatanlarıyla pekfazla bir ilişkisi kalmadığı düşünülürse, sorun daha açık olarak anlaşılır. İçindeyaşadıkları Alman toplumunda bir dizi çözümsüz problemlerle karşı karşıya olmaları itibariyle yabancı işçiler önemli bir toplumsal dinamiği oluşturmaktadırlar. Bu kesimin yarattığı devrimci dinamiğin doğru biçimde analizi ve bir program doğrultusunda, gerçek hedeflerine yöneltilmesi şarttır. Bu konuda gerek alman soluna, gerekse yabancı işçiler arasında kendi ülke devrimleri için çalışma yapan sol gruplara önemli görevler düşüyor.Şu anda görünen özellik bu konuda gerçek başarının ancak ortak bir platformun yaratılmasıyla mümkün olacağıdır.Yani Alman ve "yabancı " sol bu konuda ortak bir program (gerek örgütlenme, çalışma tarzı, gerekse mücadelenin yönelmesi gereken hedefler konusunda) oluşturmak zorundadır.

Ama bu konuda herhangi olumlu bir çabanın harcandığını söyleyebilmek oldukça zor.Biz bu yazıda Almanya' daki yabancı (Bu terimin gerçekliği ne kadar açıkladığı ayrı bir tartışma konusudur.) işçilerin ve onların örgütlenmesi sorunlarının nasıl ele alınması gerektiği konusunda bazı genel tesbitler ileri süreceğiz ve somut bir dizi öneride bulunacağız.Bir başlangıç olması itibariyle burada söylenenler tümüyle tartışmaya açıktır.

Bugün Almanya' da yabancı işçilerin örgütlenmesi ele alındığında görülmesi gereken ilk nokta bu kesimin bir köprü oluşturdukları ve ikili bir özellik arzettikleridir. Almanya' da oturmaları, Alman proletaryasının bir parçası olmaları itibarıyla mevcut problemlerinin çözümü doğrudan Alman burjuvazisine karşı verilecek bir mücadelede yatar. Yabancı olmaları ve ülkelerinin ilişkilerini halen taşıyor olmaları ıtibarıyle de kendi ülke devrimlerinin bir parçasıdırlar. Gelişim yönü itibarıyla uzun vadede burada kalacak olmaları, anavatanları ile olan bağlarının kopacak olması, bugünkü durumu ve onun gerektirdiği görevlerin yerine getirilmesine engel olamaz.

" Tabiatta olsun, toplumda olsun bütün ayrım çizgilerinin itibari ve dinamik olduğu, her fenomenin belli koşullarda kendi karşıtına dönüşebileceği Marksist diyalektiğin temel kanunlarından biridir. Biri diğerine dönüşebilir diye (iki unsur) arasındaki ayırımı, dikkate almayan *lar ancak sofistlerdir. Diyalektik çok kere -yunan* felsefesi tarihi buna örnektir - Sofizme köprü olmuştur. Ne varki bizler yinede diyalektikçi olduğumuz için Sofizmle mücadelemizde genel olarak bütün dönüşümleri inkar etmeyiz. Sadece eldeki fenomeni somut durumunda ve gelişmesi süreci içinde tahlil ederiz. " (Lenin D.U.K.S227)

Günümüzde ise sık sık içine düşülen iki önemli hata, eldeki fenomenin (yabancı işçilerin) somut durumunun incelenmemesinden kaynaklanmakta dır. Ya bu işçiler "Türkiyelidir" denerek, bu toplumdaki rolleri göz ardı edilmektedir. Yani gelişmenin yönü görülememektedir.Ve böylece Alman toplumu içindeki bu işçilerin oynayacağı devrimci rol göz ardı edilmektedir. Ya da gelişmenin ileride alacağı biçim şimdiden bugünkü görevlerimizi tesbitte bir anahtar olmaktadır. " Nasıl olsa ileride bunlar tamamen Alman toplumunun bir parçası olacaklardır. O halde buna göre çalışmak gerek " denmektedir. Böylece gelişmenin ileride alacağı biçim, şekil; bugün (yani henüz daha ilerideki gibi olmayan şartlar) için öne sürülmektedir. Böylece somut olarak Türkiye devriminin pratik gelişimi açısından bize düşen görevler gözardı edilmektedir.Sorun o halde gelişimin yönünü, eğilimini gözden kaçırmadan(bu işcilerin Almanya' da kalacaklarını) bugünkü somutta işçilerimizin bu ikili özelliğini kavrayabilmektir.Bu " özel " durum ; kendisine has bir programı kaçınılmaz kılar. O halde bu kesimin örgütlenmesi, ne Türkiye devrimine ilişkin tesbitlerimizin genel bir tekrarı ile mümkündür. Ne de Alman devriminin...

Yabancı İşçilerin gerek bu toplumdan, gerek ken di ülkelerinden ileri gelen " özel " sorunlarını kapsayan sistemli bir programın yaratılabilmesidir bütün mesele ... Bu kesim üzerinde (yani aynı ortak alanda) çalışma yapan tüm yerli ve yabancı grupların önünde aşılması gereken handikab budur.

Yabancı işçilerin , Almanya toplumu itibarıyla yarattığı devrimci dinamiği, kendi siyasal iktidarına karşı örgütlenmek isteyen, bir Alman solu bu kesimin sorunlarına ilişkin özel bir programa, kendi genel programının bir parçası olarak sahip olmak zorundadır. Özellikle ikinci sınıf vatandaş muamelelerine tabi olan, emeklilik , eğitim, oturma, genç nesil vb. cinsinden özetlenebilecek çeşitli problemlerin, işçi sınıfının siyasi iktidar talebi ile bağlantısı doğru olarak kurulmalı ve bu problemler için asgari programlar, somut öneriler ileri sürülmelidir.

Fakat bugünkü görünümüyle Alman solu soruna bu biçimde yaklaşmaktan oldukça uzaktır. Ve sorunu bu biçimde görememektedir. Gerek Almanya' da sınıf mücadelesinin oldukça evrimci bir biçimde seyretmesi gerekse Alman solunun dağınıklığı sorunun gerekli biçimde ele alınmasını engellemektedir. Sorun sadece " beraber örgütlenme , beraber mücadele " düzeyinde (yani tüm özel boyutu ihmal edilerek) bırakılmaktadır. Ve şüphesiz böylesi bir yaklaşım bu kesimin kendi özel taleplerini ve taleplerin yerine getirilmesi doğrultusunda özel örgütlenme ve mücadele biçimlerini içermediği için oldukça eksik kalmaktadır. O halde meselenin böylesi bir planda en azından teorik boyutuyla çözümü bizim önümüzde bir görev olarak durmaktadır.

Şimdi biz yabancı işçilerin eldeki durumunun kaba bir analizini yaparak, bu konuda somut bazı tesbitlerde bulunabiliriz.

Bugün yabancı işçiler belirli objektif ve subjektif etkenler nedeniyle Alman toplumunun "dışında"dırlar, buradaki gelişmeler karşısında "duyarsız"dırlar. Bu nedenler şöylece sıralanabilirler.

a) *Geldikleri toplumun tamamen farklı özel*liklerinin bir sonucu olarak(özellikle Türkiyelilerin) ayrı bir sosyal yaşama ve dine sahip olmaları

b) Dil bilememeleri ve (kültürel farklılıkların yanısıra Almanya' daki güçlü milliyetçi eğilimler nedeniyle) dışlanmaları (Diskriminatıon)

c) Alman demokratik kamuoyunun ilgisizligi – özellikle "solun" ve Türkiyeli demokratların ise yine sorunu "milliyetçi" sınırlarda ele alması

d) Geldikleri ülkelerde sınıf mücadelesinin daha keskin oluşu.

Bunlar ilk akla gelenler. Şüphesiz bu nedenler daha dallandırılabilir ve sistemleştirilebilir. Görülmesi gereken şu veya bu nedenlerden dolayı yabancıların " Geto " biçiminde yaşantılarını sürdürmekte oluşlarıdır. Politik olarak ta bu işçiler

A GENEL BİR YAKLAŞIM

TEZLER

ülkelerindeki gelişmelere göre örgütlenmektedirler. Dolayısıyla Almanya itibarıyla oluşturdukları devrimci potansiyelin gerekli kanallara aktarılması mümkün olmamaktadır.

Özellikle geldikleri ülkelerde sınıf mücadelesinin oldukça keskin biçimde cereyan etmesi, (ki Türkiyeliler için çok daha fazla geçerlidir bu) Bu ülkelerde oluşmuş politik guruplann kendi ülke devrimleri doğrultusunda, (ülkelerindeki örgütlenmelerinin bir uzantısı olarak) bu işçileri örgütlemeleri olgusunu yaratmıştır. Bu guruplar; kendi ülkelerinden işçileri Almanya' da örgütlerken, esas olarak ülkelerindeki politik tercihler ve programlar doğrultusunda hareket etmektedirler. İşçilerin Almanya' ya ilişkin sorunları ise üzerine eğilinmesi, somut bir eylem programına dönüştürülmesi gereken sorunlar olarak ele alınmamakta, daha çok "kullanma" (ausnutzen) çerçevesinde geçiştirilmektedir." İşçilerimizin şu şu (eğitim, emeklilik) sorunlarıda vardır" diye lütfen yazılan cümlelere yazılan her bildiride, broşürde rastlamak mümkündür. Türkiye' deki en ufak bir olay üzerine dahi bu derece yoğun (!) çabayı ihmal etmeyen bu politik grupların; buraya ilişkin görevleri bu derece hafife almaları esas olarak onların bakış açılarının yanlışlığından ve "işçilerin var olan vaziyetlerini istismar" eğilimlerinin ağır basmasından dolayıdır (ki faşistlerin örgütlenmeside yine bu yapının istismarına dayanmaktadır.) Bu konuyu biraz daha açmak mümkündür. Yukarıda saydığımız (ve artırılıp sistemleştirilebileceğini söylediğimiz) nedenlerden dolayı (özellikle Türkiyeliler) Alman toplumuna reaksiyon (tepkisel) bir eğilim içindedirler. Dıştalanmanında getirdiği nedenlerden dolayı Alman olan şeylere bir nefret ve özellikle milliyetçi ve dini öğelere bir sarılma eğilimi olduça güçlüdür. (1)

İşte bu objektif gerçeklik faşistlerin milli ve dini duyguları alabildiğine sömürmesi ortamını yaratmaktadır.Bundan dolayı faşist hareket gücü ve örgütlenmesinin boyutu itibarıyla buralarda (Almaya'da) çok daha geniş bir tabana sahiptir. Ve, ulusal değerlere, dini değerlere dair ne varsa herşeyi yoğun bir sömürü unsuru olarak kullanmaktadırlar. Yine Türkiyelilerin bu "gurbette"

olma eğilimlerinden dolayıdır ki Türkiyeli sol grupların çoğu yine "gurbetteki Türkiyeli" çerçevesinde kalmayı tercih etmektedirler. Ve böylesi bir alanda sıkışıp kalmanın ise faşistler açısından daha avantajlı olduğu tartışma götürmez. Çünkü ulusal değerlerin enternasyonalist bir bakıştan - tüm işçilerin birliğinden - uzak ele alınması milliyetçi eğilimleri körükler o kadar... Alman Solu'da sorunu kendi özel boyutuyla ele alarak yaklaşmadığı (bu özel kesime yönelik bir pogram ve örgütlenme biçimleri geliştirmediği) için dolaylı bir destek sağlamaktadır. Bu da kendisini şu meşhur , kimsenin dilinden düşürmediği "integrasyon" teorileriyle somutlamaktadır.

Oysa hepimiz tarafından "teorik" düzeyde dahi olsa, çok açık olarak bilinmektedirki; Ayrı bir ulus olmanın getirdiği problemleri ele alan ve bu ulusal değerleri sömürerek gelişen faşist hareket; ancak bu ulusal değerlerin devrimci bir yorumuyla geriletilebilir. Özellikle Alman solunun çok yakından bildiği faşizmin bu özelliği ve gelişme metodları karşısında (Hitlerin Alman tarihini yeniden yazdırdığı hepimiz tarafından bilinir) salt "integrasyon" düzeyinde yürütülecek bir politika neyi getirebilir? Ne bu ulusal değerlerin enternasyonalist (devrimci) bir içerikte yorumuna dayanmayan (daha çok bu değerleri milliyetçi bir biçimde ele alan - birçok Türkiye'li "sol"cu derneğin 23 Nisan; 19 Mayıs gibi ulusal bayramları T.C. Devletine taş çıkartacak düzeyde kutladıkları bilinmektedir.-) bir yaklaşım; ne de bu değerleri yok sayan, göz ardı eden muğlak bir "integrasyon", sorunun çözümü değildir. Çözüm, belirttiğimiz gibi, ulusal olan ne varsa - Almanya'da yaşıyor olsalar dahi ve belkide burada yaşadıkları için daha da ön plana alınarak - tüm değer ve yargılara sahip çıkılarak devrimci bir içerikle yorumlanması ile mümkündür. Bu da yabancılar sorununun bir "azınlıklar" sorunu olarak ele alınması demektir. Bu faşizme karşı mücadelede en önemli tesbitlerden bir tanesidir.

Bura da özel bir önem taşıdığı için şu meşhur "ıntegrasyon" teorilerine yeniden dönmek gerek -mektedir. Çünkü günümüzde çok ilginçtir Yabancı işçiler sorunuyla ilgilenen Türkiyeli solcuların da, Alman solcularının da, buldukları çözüm budur. İşin daha ilginç olan yanı ise Alman egemen

---

Göçmen işçilerin yaşam koşullarını ikili olarak saptamak yetmez.
Bu ikili yaşam koşullarının aynı zamanda, ayrı ayrı iki sınıfın bakış açısına tekabül ettiğini görmek gerekir.

F.Almanya'da çalışan Türkiyelilerin büyük kesimi, burada kazandığı para sayesinde, Türkiye-ye döndükten sonra, ücretli işçilikten ve işsizlikten kurtulmayı, egemen orta sınıf ideolojisine uygun küçük burjuva bir yaşam kurmayı planlamaktadır. Bir istatistiğe göre, yurttan ayrılmadan önce sorulanların % 52'si ücretli işçi, % 44'ü serbest meslsk sahibi iken, geri döndüklerinde sadece % 7'si ücretli işçi olarak çalışmak istiyordu. Bu sayılar küçük burjuva ideolojisinin ne derece yaygın olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Fakat küçük burjuva hayallerinin Türkiye kapitalizmi şartlarına ne kadar ters düştüğünü şu sayılarla görmek mümkündür: Geri dönüş yapanların kurduğu küçük işletmelerin % 30—% 40'ı hemen kısa bir zaman sonra kapanmaktadır. Türkiye'deki sosyal ve ideolojik durumun kurbanı olarak, küçük burjuva emellerine erişebileceklerini sanan, fakat bu emellerin ne denli temelsiz olduğunu Türkiye'ye döndükten sonra görecek olan işçiler, bu aslı olmayan imkan uğruna, işgüçlerini daha zorlu sömürü şartları altında satmaya hazırdırlar. ve sınırlı bir süre için, Batı Almanya İşçi sınıfının sahip olduğu haklardan pay almadan, birer birey olarak sahip oldukları metanın, yani işgücünün göçmen değerine razıdırlar. Ekonomik olarak bu kadar "kolay ve açık" bir hesaplaşmaya dayanan sorun, sosyal, kültürel, ruhsal bakımdan göçmen işçilerin içinde bulundukları "s e f a l e t i n" temelini oluşturmaktadır. Bundan on ya da yirmi yıl önce "iki-üç yıl için", yani geçici olarak Federal Almanya'ya gelen milyonlarca insan, hala kesin dönüşün afyonlayıcı etkisi altında uyumakta, hala üç-beş sene sonra döneceğine inanarak gün be gün yaşamaktadır. "Kalıcı olmadıkları için" sosyal haklarını istememektedirler. Nereye hangi sınıfa ait olduklarını bilemedikleri için, büyük ölçüde bir küçük burjuva kültürü etkisi altındadırlar. Nihayet, kendi maddi hayat şartları ile uyuşmayan bir sınıfın ideolojisini benimsedikleri için ve geleceğin bir türlü yaklaşmak bilmeyen hayalleriyle avunduklarından, giderek tipik vücut ve ruh hastalıklarına yakalanmaktadırlar.

Oysa tarihte, göçmen işçilerin büyük kitlesinin yurtlarına geri döndüğü görülmemiştir. Bunun başlıca iki nedeni vardır. Birincisi, çevre ülkenin ekonomik durumunun merkez ülkeye nazaran sürekli kötüleşmesidir. İkincisi ise, sadece yaşadığı ülke hayat şartlarını tanıyan genç kuşağın yetişmesidir. Bu iki neden de Türkiyeli göçmenler için olduğu gibi geçerlidir.

sınıflarının da "integrasyon"u bir çözüm olarak önermeleridir. Bu genel tanımlamanın son derece eksik ve yanlış olduğunu söylemek mümkündür.Çıplak bir gözle bakıldığında bu tanım egemen sınıfların talebi ile sosyalistlerin talebi arasındaki ayrım çizgisini ortadan kaldırmaktadır veya bir ayrım gösterememektedir. Alman egemen sınıflarının bu tanımdan anladıkları Yabancı işçilerin ve gençlerin Alman toplumuna kaynaşması ve erimesidir yani almanlaşmasıdır. Veya Marksist bir tanımlamayla bu klasik "kapitalist asimilasyon" teorisidir. O halde birinci planda salt "kavram" düzeyinde dahi olsa biz kendi sorunlarımızı kendine özgü - burjuva sorunlarına çağrışım yapmayacak - kavramlar üretmek zorundayız. "İntegrasyon" tanımı ise böylesi bir ayrım çizgisini muğlaklaştırmaktadır.İkincisi eğer ısrarla bu tanım üzerinde duruluyorsa, kesinlikle içeriğin açıklığa kavuşturulması ve egemen sınıfların bakış açısından tüm bağları koparacak netliğe ulaştırılması gerekmektedir. O halde marksizimin belli bir yorumunda anlaşabilen yabancı ve Alman guruplarının, üzerinde çalıştıkları ortak alanda (yabancı işçiler arasında) bir çok şeyi ortak yapmaları mümkündür. Sorun bizim açımızdan yabancı işçilerin somut sorunları doğrultusunda "ortak örgütlenme biçimlerinin " ve ortak sistemli bir eylem çizgisinin oluşturulabilmesidir.

Biz Türkiyeliler özellikle yakın olan ülke devrimimiz açısında Türkiyelileri örgütlemeliyiz. Alman yoldaşları açısından sorun ise Alman devrimi açısından bu unsurları örgütlemeye çalışmalarıdır. Bunun yolu her iki halde de Yabancı işçilerin somut sorunları doğrultusunda

a) Gerici nitelikli yabcılar kanuna karşı

b) Yabancı işçilerin toplumdan dıştalanmalarına karşı

c) Yabancı işçilerin çocuk parası, seçme seçilme gibi demokratik hakları doğrultusunda mücadele etmeye

d) Eğitim Emeklilik gibi sorunları özerine somut görüşler oluşturmaya bağlıdır. İlave, Alman solu tüm bunları Alman proletaryasının siyasi iktidar mücadelesi programının özel bir parçası olarak sistemleştirmelidir. Programın bu özgül boyutu örgütlenme düzeyine de yansımak zorundadır. Belli özel örgütlenme biçimi -pratik sorunlara çözüm getirme ve bu mücadeleleri yönlendirme yeteneğine sahip - geliştirilmek zorundadır. Yabancılarla ilgili faaliyetin belli bir program dahilinde sistemleştirlmesi ve buna uygun örgütlenmenin "yabancı"lara dayandırılması gerekmektedir. Sorun bizim açımızdan bu alanda harcanan enerjinin birleştirilebilmesi sorunudur. Bizim açımızdan Yabancı İşçiler sorunu bir "azınlık sorunudur" Yabancı İşçilerin "Almanlaşıp Almanlaşmaması" değildir. Yani bugünkü toplumsal yapıya integre olmaları değildir. Bu Alman kapitalistlerinin sorunudur. Bir toplumsal yapı (konumuz Alman kapitalizmi) ideolojik, politik, ekonomik tüm alanlarda kendisini yeniden üretmek zorundadır. Yabancı işçiler sorunu sistemin özellikle ideolojik ve politik boyutlarında yeniden üretimde önemli tıkanıklıklar yaratmaktadır. Toplumsal yapının egemen sınıfları, o yapının kendi araç ve yöntemleriyle bu tıkanıklığı "çözmek", sistemin kendini yeniden üretimini sağlamak göreviyle yükümlüdürler. Bizler ise bu "sorunu" yeni bir toplumsal yapının kaçınılmazlığı açısından ele alırız. Yoksa yine verili sistem içinde bazı başka alternatif kurumlar önermek diye -ki sonunda bunlar bu toplumsal yapının kendini yeniden üretmesinin önemli dayanakları olacaktır- bir sorunumuz yoktur. Bırakın bu konuda Alman kapitalistleri kafa yorsunlar. Bizim açımızdan sorun Almanya'da azınlık olma durumunda var olan yabancı işçilerin -Alman ve Türkiye devrimleri açısından- yarattıkları devrimci dinamizmin (Bu devrim özellikle Almanya açısından pratik bir sorun olmasa dahi) siyasi iktidara yönelik olarak örgütlendirilebilmesidir. (2),

Ama bugün özellikle bazı revizyonist akımlar - bu tezi savunmanın sağladığı kolaylıklarla devlet kademelerine daha rahat sızabildikleri için - "integrasyon" teorisine, egemen sınıflardan daha canla başla sarılmakta böylece azınlığın kendi ulusal değer ve yargılarını yok saydığı için özellikle bu işçiler arasında faşist eğilimlerin güçlenmesine yol açmaktadırlar.

Yabancı işçilerin sorunlarına yönelik özel faaliyetin o halde önümüzde duran en önemli görev olduğu ortadadır. Ve yukardan beri saydığımız tüm bu olumsuzluklar Alman ve yabancı solun ortak çabaları sonucu aşılabilecektir. Eldeki durumda özellikle yabancı sol'un yabancı işçileri örgütlüyor olması bir handikap değildir. Kim örgütlüyor olursa olsun sorun devrimci bir muhtevada bu görevin yerine getirilmesidir. Çünkü Proletaryanın sınıf mücadelesi esas olarak uluslararasıdır. Örgütlenme gibi biçimsel bir sorundan önce, proletaryanın uluslararası mücadelesinin muhtevasında anlaşmak gerekmektedir. Esas olan budur. Yani marksizmden ne anlaşılmaktadır? Yabancı işçiler de dahil burada işçi sınıfına götürülecek sosyalist bilincin muhtevası nedir?Üzerinde anlaşılması gereken konu budur.

Çünkü biz ülke devrimimize en iyi şekilde yardımcı olma istiyorsak bunun yolu burada yaşayan işçileri kendi talepleri doğrultusunda örgütlemekten geçer ki bu da aynı zamanda bu kesimin devrimci potansiyelinin Alman toplumu itibarıyla yerine oturtulmasıdırda.... Alman solu'nun isteği de bu olsa gerek.

Aslında tek tek bazı alanlarda (örneğin anti-faşist komitelerde) olumlu belirli gelişmeleri gözlemek mümkündür. Sorun tüm bu gelişmelerin sistemleştirilebilmesi sorunudur. Ve bu konularda ortak hareket edebileceğimiz sol gurupla (veya guruplarla) ortak bir sorumluluk odağının yaratılması gerekmektedir. Böylesi bir odak bu kesimin tüm somut sorunlarını örgütleyebilme yeteneğine sahip olmalıdır. En önemlisi Almanya çapında dağınık olarak yürütülen faaliyetlerin, sistemli merkezi bir politikaya dönüştürülmesi gerekmektedir.

Anti-faşist komite örgütlenmeleri, sendikal örgütlenmeler, Çocuk parası komiteleri gibi çeşitli örgütlenmeler de sistemli ve merkezi bir politika ile yürütülmelidir. Bu da beraber çalıştığımız alanlarda somut görüşlerimizi (Eğitim, Anti-faşist mücadele v.s.) oluşturmaktan geçer.

Bu somut programlar konusunda burada bir taslak sunmayacağız. Hareketimizin bu aşamasında bu konularda böylesi etraflı bir taslak beklemek de yanlış olur. Bu konularda şüphesiz belli hazırlıklar içerisindeyiz. Ama biz sorunu masalarda oturup bu konularda belirli yazılar yazmak olarak görmüyoruz. Biz meseleyi doğrudan pratik devrimci faaliyetimizin bir parçası olarak ele almaktayız. Yani sorunun kendisini salt entellektuel teorik bir çaba olarak görmemekteyiz (ki böylesi bir ele alış oldukça basit olurdu). Sorun bizatihi Almanya'daki işçi sınıfının örgütlendirilmesi kavgasının bir unsurudur. Ve bu teorik tezler pratik devrimci faaliyetin gelişimi ile ilintili olmak zorundadır . Ve onunla birlikte gelişecektir.

DİPNOTLAR

(1) Hatta Türkiyeli solcuların dahi Alman solcusu denilince aklına saçı sakalı birbirine karışmış, elinde birası eksik olmayan kişiler gelir ve bu kişilere pek bir sempati ile bakmadıklarıda bilinir. Ki bu "bilinçli" sayılabilenlerin tepkisidir, ya diğerlerininki...?

(2) Özellikle güncel olduğu için "Eğitim"sorununda bu konunun farklı biçimlenişlerini bir örnek olarak ele almak mümkündür. Özellikle Türkiye'li solcular arasında (gerçekten üzücü olarak söylemek gerekir ki çok az ve hatta nadir olan bazı tartışmalarda) eğitim sorununun "ulusal sınıflar" esasında mı, yoksa Alman sınıflarında mı çözüleceği tartışılır durulur. (Alman solu ise Allaha çok şükür böylesi bir sorunu tartışmamaktadır bile.) Ve işin en ilginç yanı, taraf olan akımların sundukları tezlerin T.C. Hükümeti ile Alman Hükümeti arasındaki tartışmalarda - sorunun çözümüne (!) yönelik- baz oluşturmuş olmasıdır. Görülen şey tüm " solcuların" , burjuva rasyonelliği içinde alternatif bazı kurumların önerilmesi düzeyinde soruna yaklaştıklarıdır. Bu bakımdan (istediği kadar uygulama bakımından radikal veya gerici bir görünüm taşısada) Bu öneriler son tahlilde sistem tarafından kabul edilebilecek şeylerdir.Üstelik bu önerilerin hiçbirisi doğrudan Alman Eğitim sisteminin bir eleştirisine yönelmemektedir. Ve sistem içi bazı çıkış yolları aramakla sınırlı kalmaktadır. Önerilen biçimlerden şu veya bu şeklinin kabulü ; sistemin kendisini yeniden üretmesine bir alternatif yaratmadığı sürece devrimciler açısından bir "çözüm"ün önerilmemiş olduğu açıktır. Sorun özetle Eğitim denen kurumun Devletin kendisini yeniden üretmesine yarıyan önemli bir ideolojik aygıt olduğu çerçevesinde ele alınmalıdır. Ve yabancı işçilerin bu "sorunu" da; yeni alternatif sistem önerisinin sunumunda bir unsur (genel bir programın özel bölümü) boyutunda koyulmalıdır.

Türkiyeli, kartlı (çalışma izni olan) işçiler genellikle inşaat, otomobil, ve metalurji bölümlerinde çalışırlar sayıları 20 ila 30.000 arasında tahmin edilen turist (kaçak) işçilerin büyük bir çoğunluğu konfeksiyon dalında çalışırlar.

Fransa'da her iki arabadan 1 her 2 apartman dan birini, her 100 km yoldan 90'ı yabancı işçiler tarafından yapılır.

HÜKÜMETİN POLİTİKASI

Fransız hükümetleri bu güne kadar göçmen işçiler sorununa hep iki yüzlülükle yaklaşmıştır. Bu politika özetle şöyledir. "İhtiyacımız oldumu kullanırım (hatta bir ara kartsız işçilerin Fransaya akını teşvik edilmiştir), ihtiyacım olmadımı geri yollarım."

Fransız ışçileriyle yabancı işçilerin arasında çelişki yaratmak ve bu şekilde daha rahat sömürmek için, işsizliğin nedeni olarak yabancı işçiler gösterilir.

Halbuki en hızlı işsizlik artışı, yabancıların çalışmadığı, uçak sanayi, gemi sanyai, elektronik sanayi, basın v.b. işkollarındadır.

Ayrıca resmi bir açıklamaya göre geçen yıl 160 000 göçmen işçinin ülkelerine dönmesi ancak 13 000 Fransız işçisinin çalışmasını sağlayabilmiştir.

Fransız Hükümeti göçmen işçilerin geldiği ülkelerin hükümetleriyle ayrı ayrı ikili anlaşmalar yaparak yabancı işçileri milliyetlerine göre değişik statülere oturtmuş ve böylece onları bölerek aynı talepler doğrultusunda mücadele etmelerini önlemek yoluna gitmiştir.

Ayrıca ırkçılığı körükleyerek tüm işçilerin bir tek işçi sınıfı oluşturmasını önlemeye çalışmıştır.

Hükümetin bu politikaları karşısında klasik sol (Kominist Partisi, Sosyalist Parti) sessiz kalmış, Milli ekonomiyi koruma çizgisinde hükümetin politikaları biçimsel farklılıklarla bu partiler tarafından da desteklenmiştir.

YENİ BASKI YASALARI

Fransız Hükümeti krizin derinleşmesiyle son olarak özel olarak yabancı işçileri genel olarak tüm işçi sınıfını hedefleyen yeni yasaları gündeme getirmiştir. Bu yasalara göre: Kartlı Kartsız tüm yabancı işçilerin kartlarının iptali, sınırdışı edilmesi polisin yetkisine verilmiş ayrıca polise yabancı işçileri süresiz tutuklama yetkisi tanınmıştır.

Kanunun gündeme gelmesi üzerine özellikle yabancıların demokratik örgütleri bir araya gelerek bir komite oluşturmuş Anti—Faşist direniş komiteside Türkiyelileri temsilen bu komiteye katılmıştır.

Komite yeni baskı kanunlarına karşı bir yürüyüş düzenledi. Bu yürüyüşün duyurusu binlerce afiş ve bildiriyle en geniş şekilde yapıldı. 1Aralık ta yapılan yürüyüşe 3 000'in üzerinde Fransız ve Yabancı emekçi katıldı. Türkiyeli emekçiler Anti-faşist direniş komitesi pankartıyla en disiplinli, en canlı korteji oluşturarak tüm emekçilerin sempatisini kazandı. Yürüyüşte somut durumla ilgili sloganlara ağırlık verildi, ayrıca "KAHROLSUN FAŞİZM! TEK YOL DEVRİM" gibi sloganlarda atıldı. Komite adına bir konuşma ve bunu takiben diğer dillerden konuşmalar yapıldı. En son olarak Direniş Komitesi adına bir arkadaş Türkçe olarak mücadelenin önemini belirten bir konuşma yaptı ve Enternasyonal marşıyla yürüyüş son buldu.

Bütün bu tepkilere rağmen insan haklarını çiğneyen bu yasa tasarıları Meclis ve senatodan geçerek kanunlaştı. Ama bu konuda herşey bitmiş değildir. İkinci büyük sendika olan CFDT anayasa mahkemesine başvurulmasının sağlanması yolunda girişimlerde blunmuştur.

TÜRK FAŞİSTLERİ ve YENİ GELİŞMELER

Bütün bunlar oligarşinin buradaki uzantısı MHP li faşistleri de rahatsız etmiş, inlerinden başlarını çıkarma girişiminde bulunmuşlardır.

Fransa Türkiye'li Öğrenciler birliği 16 Aralıkta Yılmaz Güney'in Bir Gün Mutlaka filmini getirmiştir.Faşist güçler Paris'te kendi aleyhlerine olan gelişmeyi durdurmak, eski konumlarına gelebilmek ve bu gösteriye kitle katılımını engellemek amacıyla filmin gösterileceği aynı sinama salonunu 1 gün öncesi için tutmuşlardı.

Bunun üzerine sinema sahibine bunların nitelikleri anlatılmış ve sinema sahibi faşistlere salon vermekten vazgeçmiştir. Daha sonra faşistler Türk günü düzenlemek için yeni bir salon bulmuşlardır. F.T.Ö.B'ün girişimiyle polisten faşistlerin toplantısını protesto amacıyla toplantının yapılacağı yerden yürüyüş istenmiştir. Polis yürüyüşü ve faşistlerin toplantısını iptal etmiştir. Bunun üzerine çılgına dönen faşistler Türkiyelilerin yoğun bulunduğu yörede antifaşistlere silahlı bıçaklı saldırı düzenlemişler ve 2si fransız 10 kişi bu saldırıda yaralanmıştır.

Ertesi gün yüzlerce polisin koruması altında üçüncü bir sinema tutan faşistler 50-60 kişiyle (çoğu Almanya'dan gelme) Türk gecesini yapmayı "başardılar". 15 dakika kadar süren gece polisin "sizin güvenliğinizi sağlıyamıyoruz" demesiyle son buldu. Onların amacı terör yaratarak antifaşist kitleyi yıldırmak ve aynı zamanda antifaşist kesimin Yılmaz Güney'in filmine gelmesini önlemekti.

Ama 50-60 faşistin yaptığı toplantının ertesi günü 1000'in üzerinde bir kitle disiplinli bir şekilde salona gelerek faşistlerin oyunlarını boşa çıkarmasını bildi. Paris'te faşistlere yer olmadığını bir kez daha en geniş kitle haykırdı. Bütün bu gelişmeler bizler için yüzlerce kitapta bulamayacağımız kadar öğretici derslerle doludur. Bu olaylar yapmamız gerekenin ne kadar azını yapabildiğimizin bir göstergesi oldu.

Daha sonra oturup genel bir durum değerlendirilmesi yapıldı. Faşistlerin saldırı amaçları ve buna karşı sistemli bir mücadelenin nasıl yürütüleceği etraflıca tartışıldı. Eksiklikler tesbit edildi. Bu konuda yaptığımız en önemli tesbit; özellikle Fransa şartlarında; Fransız Polisinin bu çatışmalarda taraf tutan ve çatışmaları destekleyen bir konumda olduğudur. Sebebi biz Yabancı işçilerin haklarını kısmak ve yeni baskılar uygulayabilmek için gerekli ortamı yaratmaya çalışmaktır. Genel olarak kamuoyunda "Çatışan Yabancılardır" imajı yaratılmak ve bizi dar bir çembere hapsetmek istemektedirler. Bu da Faşistlerin hangi ulustan olursa olsun egemen sınıfların maşası olduğunun en açık kanıtıdır.

Bizler bu çıkmazdan kurtulmak için;

a) Faşizme karşı mücadelenin karmaşık bir görevler bütünü olduğunu ve hayatın her alan ve boyutunda bunu geliştirmek gerektiğini

b) En geniş kamuoyunu ve Fransız solunun desteğini kazanmanın vazgeçilmez bir görev olduğunu tesbit ettik.

Mücadelemiz bundan sonra da Devrimci Yolumuzda daha bir güçlü sürecektir.

DEVRİMCİ İŞÇİ
V.i.S.d.P: HTİİB Yönetim Kurulu
Yazışma Adresi: HTİİB, KAJEN 22, 2000 HAMBURG 11

Bağışlar İçin Konto Numarası:
Hamburger Sparkasse - L.Ulusal
Bankleitzahl: 200 505 50
Kontonummer: 1152/760 169

Batı Berlin

ROCK GEGEN "GRAUEN WÖLFE"

Yakın zamana dek Almanlar faşist saldırıları "Türkiye'liler arasında adi bir kavga" olarak görürlerdi. Bu da onların MHP'li faşistler ve işledikleri cinayetler hakkında yeterli bilgiye sahip olmamalarından kaynaklanıyordu çoğu kez. Biz diğer çalışmalarımızın yanında faşist saldırıları protesto etmek, bunları Alman kamuoyuna duyurmak ve onların desteğini sağlamak için müziği anti-faşist mücadelemizde bir silah olarak kullanmak gerektiği düşüncesinden hareket ederek 15 yerli ve yabancı örgütle birlikte "Rock gegen Grauen Wölfe" adı altında bir müzik gecesi düzenledik.

Geceyi Genç Sosyalistler Birliği (J ungsozialisten), Öğretmenler Sendikası (GEW)ndan Protestan Öğrenciler Birliği (ESG)ne dek birçok grup ve örgüt destekledi. Birkaç alman müzik grubununun yanında programa derneğimiz korosu Türkiye'den ve Enternasyonal türkü ve marşlarla katkıda bulundu. Sözlü ve müzikli bir dia (Slayt) gösterisiyle faşistlerin buradaki saldırıları ve onlara karşı verilen devrimci mücadele anlatıldı. Katılım 1500'ün üzerinde oldu. Geç gelenler salonda yer bulamayıp geceyi dışardan izlemek zorunda kaldılar.

BATI BERLIN
"TÜRK FAŞİSTLERİNE KARŞI İNSİYATİF KOMİTESİ"nin YAYINLADIĞI "STOPPT DIE GRAUEN WÖLFE" BROŞÜRÜNÜN İKİNCİ BASKISI ÇIKTI.

Stoppt die ‚Grauen Wölfe'
Deutsche und Ausländer gemeinsam gegen Faschismus

Dokumentation des Terrors der ‚Grauen Wölfe' in Westberlin

İSTEME ADRESİ:
Initiatif Komitee gegen die Grauen Wölfe
Langenscheidtstr.3; 1000 BERLIN 62

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE LAFTA DEĞİL PRATİKTE KENDİNİ GÖSTERMELİDİR

Faşistlerin Aralık ayının 15'inde dini kisve altında düzenledikleri toplantı gizli tutulduğundan (önceden açıklarlarsa çıkacak tepkiden korku) ancak bir gün önce haber alabildik. Toplantı haberini alır almaz çeşitli örgütlerle hemen ilişkiye geçtik. Burada ilerlemecilerin tavrına değinmekte yarar var. Onlara bu toplantının yasaklanması ve protesto edilmesi için eylem birliği önerimizi götürdüğümüzde önce bize "biz gerekli çalışmaları yapacağız" dediler. Sonra birşeyler yapılacaksa birlikte yapalım , grup çıkarlarını bir kenara atalım, çok önemli dediğimizde düşüneceklerini ve aldıkları kararı bize ileteceklerini söylediler (hala cevap bekliyoruz). Zaman kısıtlı olduğundan biz miting hazırlıklarına başladık. Ertesi gün gazeteleri açtığımızda ilerlemecilerin miting düzenlediğini okuduk. Böyle bir miting yapılmadı. Ve okuduğumuz haber onların basın bildirisine dayanıyordu. Biz düzenlediğimiz mitingi Öğretmenler Sendikası (GEW) - Yabancılar Komitesi, Halkcı Devrimci Birliğinin de aralarında bulunduğu 13 yerli ve yanbacı örgütün dayanışmasıyla faşistlerin toplandığı salonun önünde ve toplantılarının başlangıç saatinde yaptık. Almanca ve Türkçe konuşmalar yaparak MHP'li faşistleri çevre halkına teşhir ettik. 400 adet bildiri dağıttık. Ellerimizde meşale ve pankartlarla devrimci sloganlar, marşlar söyledik. Bir günlük bir hazırlık çalışmasıyla 500 dolayında katılımı sağladık. Mitingimiz coşkulu ve anti-faşist bir gösteri oldu. Faşistlerin çoğu minibüs ve arabalarla gelerek salona arka kapıdan girmek zorunda kaldılar.

ALMAN POLİSİ BASKI YAPIP YILDIRMAK İSTİYOR

Burada gelişen devrimci mücadelemiz doğal olarak Alman polisini de rahatsız etti ve "silah bulunduruluyor" gerekçesiyle derneğimize baskın yaptı, aradı. Aramada tiyatro oyunlarında kullandığımız bazı gereçleri, masa ve sandalye bacaklarını, bir arkadaşın Yeraltı Maden-İş sendikasının ambelemi olan ve gene Yeraltı Maden İş'ten sembolik olarak getirdiği kazmayı silah(!) diye götürdü. Saldırganların, katillerin yuvalandığı faşist derneklerin değil de demoratik orgütlerin aranması korkutma ve yıldırma taktiğinden başka birşey değildir. Gerici yabancılar yasa'sına dayanarak demokratik kuruluşlara yapılan bu baskıları bir bildiri yayınlayarak ve basın toplantısı düzenleyerek protesto ettik. Basın toplantımıza Die Tageszeitung, die Neue, der Tagesspiegel, die Wahrheit ve Hürriyet (çarpıtarak) geniş yer verdiler.

Amtsgericht Tiergarten — 1 Berlin 21, den 15. 8. 1979
Geschäftsnummer: — Turmstraße 91
352 Gs 1962/79 — Fernruf: 39 40 11, App. 678

Beschluß

In der Ermittlungssache gegen

unbekannte Mitglieder der
türkischen Arbeiter und Jugend Vereinigung
Kottbusser Damm 79,
1000 Berlin 61

wegen unbefugten Waffenbesitzes

wird auf Antrag der Staats - ~~xxxx~~ - Anwaltschaft Berlin
vom 3. 8. 1979 gem. §§ 103, 105 StPO die Durchsuchung
der Geschäftsräume der
türkischen Arbeiter und Jugend Vereinigung
Kottbusser Damm 79,
1000 Berlin 61

angeordnet, da Tatsachen vorliegen, aus denen zu schließen ist, daß die Durchsuchung zum Auffinden von Beweismitteln führen wird, nämlich von Waffen.
Die Beschuldigten sind eines Vergehens nach den alliierten Waffenbestimmungen hinreichend verdächtig.

~~xxxxxxx~~: Fischer
Richter am Amtsgericht

Ausgefertigt
(signature)
Justizangestellte

Arama Kararı'nın Fotokopisi

KREUZBERG BELEDİYESİ VE BELEDİYE MECLİSİ

Çeşitli yönlerde sürdürdüğümüz çalışmalarımız sonucu Türkiye'li işçilerin en yoğun olduğu Kreuzberg bölgesinin Belediyesi faşist örgütlerin kapatılmasını talep etmeye zorlandı. Aynı şekilde Belediye Meclisinde Alternatif Liste'nin getirdiği kapatma önergesi Hristiyan Demokratlar Birliği (CDU) dışında bütün partiler tarafından uzun tartışmalardan sonra kabul edildi. Bu talep ve kararların hukuki içeriğinden çok politik bir içeriği var. Biz bununla yetinmeyip Senato'nun faşist dernekleri kapatması için daha yoğun çalışma yapmalıyız.

FAŞİST KÖPEKLER ULUYOR

Faşizme karşı verdiğimiz kararlı mücadele bize karşı olan faşist salırıları da yoğunlaştırdı. Örneğin son iki hafta içinde derneğimizin camları geceleyin faşistler tarafından üç kez kırıldı. Ama bu saldırılar bizi yıldırmadı. Tersine mücadele azmimizi bir kez daha biledi, faşizme karşı olan hıncımızı bir kat daha arttırdı.

Salzgitter

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA İDİK...

Devrimci Hareketimiz her geçen gün gelişmekte, Salzgitter ve çevresindeki faşistlerin yüreklerine korku salmaktadır.
Devrimcilerin, Salzgitter halkının hergün daha çok sempati ve desteğini kazanan çalışmaları karşısında halktan iyice tecrit olduklarını anlayan faşistler son günlerdede ilericiler, demokratlar üzerinde terör estirmeye, Türkiyeli İşçilerin yoğun olarak topladıkları yerlere 10-15 kişilik guruplar halinde tehdit ve gözdağılı saldırılar düzenlemeye çalışmakta idiler.
Her saldırılarında gereken cevab almalarına rağmen, en son olarak çevreden topladıkları faşistlerle 11.11.1979 Pazar günü sinema önünde bir kez daha ilericilere, demokratlara karşı saldırma cesaretini gösterdiler.
Fakat bu saldırıları da geri tepti. Karşılarında yurtseverlerin, demkratların birbirlerine tek bir yürek, tek bir yumruk kentlenmiş gücünü buldular.
Durumu kısa bir süre içinde haber alan devrimciler, faşistlerin bu saldırısını boşa çıkararak, faşistlere hakettikleri dersi verdiler. Ancak olay sona erdikten sonra olay yerine gelen polis, faşistlerin saldırısını aklarmışçasına sinemadan çıkan ilericileri, anti-faşistleri suçsuz yere tutuklayarak, faşistlerden taraf olduğunu bir kere daha göstermiştir.
Faşistlerin devrimciler e yapamadığı zorbalığı, bu kez polis tutuklanan eli-kolu bağlı yurtsever-

lere göstererek, binbir küfür, tehdit ve dayakla devrimcilere gözdağı vermeye çalışmıştır.
Fakat bütün bu baskılar devrimcileri yıldıramada. Devrimciler hücrede bile marşlar, türküler söylediler.
Salzgitter halkının bu haksız tutuklamaya karşı yükselen protestosu karşısında polis sonunda arkadaşlarımızı serbest bırakmak zorunda kaldı. Bu son direniş, Salzgitterdeki Türkiye'lilerin devrimcilere olan sevgisini daha da arttırırken, faşistlere olan öfkesini, kinini daha da biliyordu.
Faşistler şunu artık iyice öğrenmelidirler ki, bundan sonra da halkımıza karşı giriştikleri her saldırı yine cevapsız bırakılmayacak, kendilerine hakettikleri ders yine verilecektir.

HALKA KALKAN FAŞİST ELLER KIRILIR!
YAŞASIN SALZGİTTERDEKİ DEVRİMCİ DİRENİŞİMİZ
KAHROLSUN FAŞİZM!
FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA!

SALZGİTTER DEV-YOL TARAFTARLARI

Braunschweig

11.11.79 günü Salzgitter'li yurtseverlerden hakettikleri dersi alan faşistler son aylarda çevredeki bütün güçlerini Braunschweig'a toplayarak terör estirmeye, devrimcilerle halkımızın hergeçengün güçlenen antifaşist birliğini parçalamaya çalışmaktaydılar. Fakat devrimcilerin kararlı mücadelesi karşısında gayretleri boşa çıkarıldı. Devrimciler faşistlerin örgütlenmek istedikleri her yere giderek, kahve kahve dolaşarak faşistlerin gerçek yüzlerini halkımıza anlattılar. Her hafta sonu örgütlü şekilde faşistlerin lokallerinin önüne gidilip, gazete, bildiri dağıtalarak onların gerçek nitelikleri teşhir edildi. Devrimcilerin nefeslerini hergün enselerinde daha çok hissetmekte olan faşistler, iki hafta evvel dağıttığımız bildirileri alarak lokallerine giren iki anti-faşisti dövmeye yeltenince, kendileri ile yine anladıkları dilden konuşularak, kendi inlerinden bile kovuldular.
Devrimciler, faşistler kaçtıktan sonra toplananan halkımıza hitap ederek, faşistlerin gerek Türkiye'de gerekse buralarda parababalarının maşaları olduklarını anlattılar.

Tübingen

Şehrimizde 15-18 Kasım tarihleri arasında 5000' den fazla Anti-Faşistin katıldığı bir "Rock gegen Rechts" düzenlendi.
Bu dayanışmaya neden olan olay, 1976' da cereyan etmişti. O zaman Rodezya' daki ırkçı rejime paralı asker toplamak isteyen faşistlerin toplantısı engellenmiş, fakat sopa, zincir ve göz yaşartıcı bombalarla saldırıya geçen faşistler, 10'a yakın Anti-Faşisti yaralamıştı.Olaylara seyirci kalan polis ise 6 Anti-Faşisti tutuklamıştı.
Bu olaydan sonra yaşanan mahkeme safhası, sınıf hukukunun tipik örneklerini verdi: 3 Anti-Faşist,bütün demokratlara ders olsun diye para ve hapis cezasına çarptırıldılar.İkinci merciden geri dönen dava, daha fazla ceza isteği ile hala sürmektedir.
Mahkemesi sürmekte olan üç Anti-Faşistle dayanışmaya gitmek için düzenlenen "Rock gegen Rechts" toplantılarında yeni bir Faşizm tehlikesi üzerine tartışmalar yapıldı,muzik dinlendi.2000 in üzerinde Anti-Faşistin katıldığı yürüyüşe,Türkiyeliler de güçlü bir kitleyle katıldılar.Yapılan konuşmalarda Anti-Faşist birlik konusu işlendi ve ayrıca faşizme karşı Türkiyelilerin ve Almanların dayanışmaya gitmesinin gerekliliği vurgulandı.

TÜBİNGEN D.İŞÇİ GURUBU

Aldıkları ders kafi gelmemiş olacak ki, faşistler en son olarak tüm çevreden topladıkları itleri ile devrimcileri halkımıza kötü tanıtan, onların dini inançlarını kötüye kullanan bildiri dağıtarak, Braunschweig'lı Türkiyelileri devrimcilere karşı kışkırtmaya çalıştılar. Bu oyunları da sökmedi. Ellerindeki bildirileri layık olan yere (çöpe) atıldı. Bunu hazmedemeyen faşistler azınlıkta gördüleri devrimciler üzerine 30-40 kişilik guruplar halinde 'cihad'açıp, silahlı saldırıda bulunmak istediler , fakat devrimcilerin balyozdan yumruğunu yiyerek, soluğu inleri olan "Istanbul Gasthaus"unda aldılar.
Olay sırasında faşistler devrimcilere karşı tabanca kullanmalarına rağmen, onların imdadına yetişen polis, silahlı saldırgan faşistler yerine, kendilerini savunan devrimcileri suçsuz yere tutuklayarak faşistlerden yana olduğunu bir kez daha göstermiştir.
Ne faşist saldırılar, ne polis baskısı biz anti-faşistlerin çelikten birliğini parçalanmaya yetmeyecektir.
Braunschweig'tan DEV-YOL Sempatizanları

... etm... edir.
Ama... Her şeye rağmen savaşımız hiçbir engel tanimadan süre-
...ir. Kızıl uşakların anladığı dilden de gerekirse konuşacağız.
İslâm nizamını hayat nizamı yapmak isteyen vatandaşlarımızı ülkücü gençliğin saflarına davet ediyoruz. Bu davetimizide efendimizin (S.A.V) DAVETE İCABET EDİNİZ hadisi şerifi çerçevesinde değer - lendirilmesini istiyoruz.
ÇAĞRIMIZ İSLÂMDA DİRİLİŞEDİR
İNANANLAR KÜFRE KARŞI TEK YUMRUK
YAŞASIN BRAUNCHWEİG'DEKİ ÜLKÜCÜ GENÇLİĞİN ŞANLI MÜCADELESİ
Ülkücü Gençlik

ALMANYA'DA SAĞ-SOL ÇATIŞMASI DEĞİL FAŞİST SALDIRILAR OLDUĞUNUN EN İYİ KANITI BU BİLDİRİDİR:
FAŞİSTLER SALDIRACAKLARINI AÇIKÇA İLAN EDİYORLAR!

Fransa

PARİS'TE ANTİ-FAŞİST MÜCADELE

Bir yandan Fransız tekelci burjuvazinin işsizliği ve ekonomik krizin nedeni olarak göçmen işçileri hedef göstermesi ve bu yönde yabancı işçilerin her türlü haklarına yönelik yeni baskı yasalarını gündeme getirmesi, diğer yandan ülkemiz de her gün daha da şiddetlenen sınıf mücadelesinin Avrupaya yansıması; olarak yoğunlaşan faşist saldırılar, biz Türkiyeli devrimcilerin bu mücadelelerin gereklerini yerine getirmek üzere daha ciddi ve yoğun daha fedakarca çalışmamızı, devrimci görüşlerimizi hayatın her alanında pratiğe geçirmemizi zorunlu kılıyor.

Fransa'da ve özel olarak Paris'te 1977 yıllarına kadar antifaşist potansiyel maocu bozkurt-sosyal faşist ikilenmine hapseden, faşist örgütlenmeler üzerine kitleye ciddi bir hedef göstermeyen, ve böylelikle faşistlerin ilericilere karşı saldırılarını göğüsleyemeyen çeşitli revizyonist oportunist gruplar bu potansiyeli çar-çur etmiş, dağıtmıştır. 1977'lerden itibaren Devrimci Yol sempatizanlarının kendiliğindende olsa mücadelesi sonucu

1) Hem bu sakat görüşlerin (TKP-TİP-ATÖF v.s.) etkinlikleri kırılmış
2) Kitlelere doğru hedefler gösterilerek bu grupların yarattığı yılgınlık büyük ölçüde ordan kaldırılmış
3) O günlere kadar saldırı konumunda olan faşistlere karşı konan aktif mücadele sonucu faşistler belli bir bölgenin içinde savunma durumuna düşürülmüş
4) Bu mücadeleler sonucu Devrimci - Yol Paris'te en etkin siyasi görüş haline gelmiştir.

Tabiki yukarıda sıraladığımız şeyler bizlerin yapmamız gereken şeylerin çoğunluğunu yapamadığımızı, yetersiz kaldığımızı örtmez.

GÖÇMEN İŞÇİLER

Fransa'da Almanyaya göre Türkiye'li göçmen işçilerin sayıları çok azdır. Resmi rakamlara göre bu sayı 65.000 civarındadır..Bunun dışındaTurist işçilerde büyük bir yekün tutarlar. En abartmalı bir sayı 75- 80.000. Fransa'daki diğer milliyetlere göre Türkiye'li işçilerin sayısı en son sırada yer alır, yine 1976 istatistiklerine göre Fransa'daki yabancı göçmen sayısı şöyledir:

Cezayirli	884 320
Portekizli	858 929
İtalyan	558 205
İspanyol	531 384
Faslı	322 067
Tunuslu	267 463
Polonyalı	86 408
Yugoslav	77 810
Türkiyeli	65 889
Eski sömürge göçmenleri	79 318
Toplam	4.196 134